

Praha 8. června 2020

OPONENTSKÝ POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE
DAVIDA FESLA, *NEJSLABŠÍ VYKRADAČ HNÍZD*

S prací Davida Fesla jsem se poprvé setkala v roce 2016 na výstavě *Against Nature* kurátorů Edith Jeřábkové a Chrise Sharpa, pro niž jsem vytvořila vizuální identitu. Sharp se v úvodním textu odkazoval k dekadentnímu románu *Naruby* Jorise Karla Huysmanse, v němž se jeho slovy „hlavní hrdina rozhodne upřednostnit idealismus a mysticismus před naturalismem a materialismem“. Výstava pak měla za úkol představit umělce v duchu „všeobjímajícího formalismu“, v nichž jsou „forma a postup dokonale sladěny s vlastním obsahem“. Sama si však z románu *Naruby* vybavuji především závěrečný kolaps, který narcisistnímu hrdinovi důraz na formu přinesl. Soubor Davida Fesla byl v této skupinové výstavě adjustován na bílé polici a působil v kontextu ostatních děl jako sbírka fetišistických objektů.

Současný diskurz přinesl zásadní obrat a i přesto, že soubor objektů umělce znovu prochází validací v institucionálním prostředí, přináší tentokrát jiný druh interakce. Pokud bych měla také volit přírůbek k instalaci *Nejslabší vykradač hnízd* v podobě románového zpracování, pak musím zmínit *Kosmos* Witolda Gombrowicze: Hlavní hrdina objeví při svém pobytu na venkově oběšeného vrahce na kusu drátu. Tato situace v něm roznítí představivost a čtenář tak skrze přerývaný vnitřní monolog poznává hrdinovo nitro. Gombrowiczova osobnost a dílo totiž neustále lavírovala mezi projevy cynismu a empatie, proto bych ráda citovala z anotace diplomové práce v níž autor uvádí, že při své práci důvěřuje své intuici: „Používám úžas, jako jeden ze způsobů vztahování se k druhému...“, následně pak: „Divák by měl mimo jiné umenšit sám sebe, nechat vytrysknout svůj cynismus na povrch...“ Přestože je zde popsána předpokládaná interakce mezi pocitem umělce a diváka, tuším, že se tento duel odehrává především v samotném umělci. I když jsou jednotlivé objekty prozaicky adjustovány na bílé zdi a vytváří tak nepochybně záměrnou „kamufáž souladu“, není to způsobeno jen zjevnou rozporuplností volby měřítka či materiálů samotných objektů, které mě nutí přemýšlet nad spojeními, v nichž nalézám napětí v domnělé komplexitě.

Když tedy přemýšlím nad tím, jak nahlédnout na instalaci Davida Fesla *Nejslabší vykradač hnízd*, uvědomuji si, jak je často obtížné vyjadřovat se v souladu se svou nejhlubší přirozeností — nelze nemyslet na umělou formu bolestně vnucenou zvenčí, kdy myšlenka vytlačuje pocit a naopak, a není možné obojí synchronizovat a přijmout. *Kosmos* představující instalaci a výstavní choreografii Davida Fesla je mi blízký a představuje odraz současnosti, se kterým se ztotožňuji.

Navrhuji výborně (1).